

Uchwała Nr VIII/156/19
Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego
z dnia 17 czerwca 2019 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na Zarząd Dróg Wojewódzkich w Olsztynie.

Na podstawie art. 30 a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512) oraz art. 237 § 1 i 3 i art. 238 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096) uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Skargę pana W. S. z dnia 2 kwietnia 2019 r. na Zarząd Dróg Wojewódzkich w Olsztynie uznaje się za bezzasadną.

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozstrzygnięcia Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego zawarto w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała podlega doręczeniu skarżącemu.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Sejmiku Województwa
Warmińsko-Mazurskiego

Bernadeta Hordejuk

Załącznik do uchwały Nr VIII/156/19
Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego
z dnia 17 czerwca 2019 r.

Uzasadnienie

W dniu 20 maja 2019 r. do Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego wpłynęła skarga pana W.S. P. Z. „W. Sp. z o. o.” na Zarząd Dróg Wojewódzkich w Olsztynie (ZDW) zawierająca zawiadomienie o oszustwach popełnionych na szkodę tej spółki przez ZDW w porozumieniu z FCC Construcion S.A. Oddz. w Polsce. Skarga ta została przekazana wg właściwości Sejmikowi przez Ministra Infrastruktury.

Skargę skierowano do Komisji Skarg Wniosków i Petycji Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego. Zgodnie z art. 30a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 512). Sejmik Województwa rozpatruje skargi na działania zarządu województwa i wojewódzkich samorządowych jednostek organizacyjnych.

Skarżący zarzuca ZDW popełnienie przestępstwa oszustwa z art. 286 Kodeksu Karnego dokonanego w porozumieniu z FCC Construcion S.A. Oddział w Polsce. Dowodem na potwierdzenie tego ma być okoliczność, iż skarżący złożył do sądu powszechnego wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, który nie został przez ZDW uwzględniony. Skarżący w uzasadnieniu powołał się na liczną korespondencję z wykonawcą tj. FCC Construcion S.A. Oddział w Polsce oraz inwestorem ZDW. Wskazał, że pomimo iż ZDW wiedział o nieuiszczonym na jego rzecz jako podwykonawcy honorarium i innych należnościach uiszczył na rzecz wykonawcy uzgodnioną kwotę bez potrąceń na rzecz „W. Sp. z o.o.” czyli ZDW uczestniczył świadomie w oszustwie.

Należy zauważyć co następuje:

„W. Sp. z o.o. istotnie był podwykonawcą robót budowlanych przy rozbudowie drogi wojewódzkiej nr 503 na odcinku Elbląg-Tolkmicko-Podgrodzie. Na skutek sporów z wykonawcą podwykonawca wypowiedział umowę o podwykonawstwo oświadczając, że czyni to z winy wykonawcy. W pierwszej kolejności domagał się zapłaty różnych kwot od wykonawcy a następnie wobec nie uznania ich przez wykonawcę kierował roszczenia do inwestora tj. ZDW. ZDW nie uznał roszczeń skarżącego i pomimo skierowania przez niego do Sądu Rejonowego zawezwania do próby ugodowej nie zawarł z nim ugody. Należy zauważyć, że fakt odmowy uwzględnienia roszczeń skarżącego nie powinien być równoznaczny z uznaniem skargi za zasadną, a tym bardziej z uwzględnieniem zarzutu oszustwa. Zgodnie z art. 647¹ KC inwestor istotnie odpowiada solidarnie z wykonawcą za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy z tytułu wykonanych przez niego robót budowlanych o ile nie złożył w stosownym terminie sprzeciwu wobec wykonania tych robót przez wykonawcę. Trzeba jednak podkreślić, że odpowiedzialność ta dotyczy wynagrodzenia należnego. Jakkolwiek wątpliwości, co do tego czy wynagrodzenie jest należne uzasadniają odmowę jego uiszczenia i prowadzenie ewentualnego sporu przed sądem powszechnym. Jest to szczególnie istotne w przypadku, gdy inwestorem jest jednostka sektora finansów publicznych zobowiązana do dokonania wydatków w sposób celowy i oszczędny, w wysokości i w terminach wynikających z wcześniej przyjętych zobowiązań (art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych). Jak wynika z wyjaśnień złożonych w sprawie przez ZDW na etapie zawezwania do próby ugodowej po konsultacjach z prawnikiem uznano, że brak jest podstaw do spełnienia świadczenia. ZDW wskazał też, że na etapie zapłaty wynagrodzenia zażądał od wykonawcy potwierdzenia zapłaty wynagrodzenia na rzecz wszystkich podwykonawców, które zostało przedłożone. Wykonawca oświadczył ponadto iż nie posiada żadnych wierzytelności względem skarżącego. W tym stanie rzeczy odmowa zawarcia ugody jawi się jako racjonalne działanie jednostki sektora finansów publicznych nie mające nic wspólnego z oszustwem. Skarżący skoro nie zgadza się ze stanowiskiem inwestora może dochodzić należności przed sądem powszechnym.

Mając na uwadze powyższe Sejmik Województwa Warmińsko-Mazurskiego uznaje za bezzasadną skargę w niniejszej sprawie.

Podnieść należy, że dodatkowym argumentem przemawiającym za bezzasadnością skargi jest fakt, że dotyczy ona rozliczenia robót będących przedmiotem umów cywilnoprawnych, w których to skarżący występował jako strona umowy, a więc równorzędny podmiot prawa. Żaden podmiot nie występował jako władczy organ administracji publicznej żądający określonego zachowania się albo wykonania jakiejś czynności.

Wykonując dyspozycję z art. 238 § 1 KPA informuję się skarżącego, że zgodnie z art. 239 KPA w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazywania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.